

dat putere să lupte mai departe și să învingă. Nu este om care să nu le fi întâlnit si experimentat, dar putini au dobândit câte ceva din roadele lor. Este cu adevărat remarcabil să știi să faci din durere o cauză bună, s-o oferi pentru ceva constructiv, în chip deosebit, pentru câștigarea unui suflet.

„Durerea este investitia cea mai de pret, / mărunțitul din buzunarele întâmplărilor zilnice”; „Suferinta este streangul cu care se spânzură iluziile”. Si iată ce spune Ionut Caragea: „Suferinta este îndemn la cunoastere”. Poetul Jose Marti spunea: „Dintr-o rană mai cumplită/ iese versul mai frumos”. Durerea, suferinta, lacrima constituie apanajul poetului, bagajul lui pe care trebuie să-l poarte întreaga viață. Nimeni nu e scutit de acestea pentru că ele fac parte din fiinta fiecăruia. „Inima își face munca silnică în ocele de sare ale durerilor mele lăuntrice”.

Nici în privinta fericirii si a sperantei, Ionut Caragea nu este mai puțin pârțas: „Nu vâ sfiiti să iubiti frumosul, fericirea e pe gratis”; „Sperantele nu poposesc niciodată în cuibul orelor precise”; „Singurul defect al fericirii este că nu apare niciodată atunci când o căutăm”; „Degeaba detinem cheile fericirii dacă ne închidem în noi insine”; „Plouă cu soare, toate sperantele vor înmuguri...”

Aceste gânduri aforistico-poetice sunt picături de clestar din izvorul gândirii unui tânăr care ia viata în serios si care, plin de curaj, bate la portile nemuririi.

Si dacă până acum Ionut Caragea a uimit publicul cititor, nu numai în România dar si pe mapamond, fiindu-i recunoscută valoarea în ceea ce priveste vocea lirică, vădit singulară în peisajul poeziei tinere actuale, prin „Dictionarul suferintei” ne demonstrează cu prisosintă că nu doar în vers își poate manifesta trăirile.

Nebunia este un subiect delicat, abordat frecvent de autori pentru taina pe care o contine. Un strop de nebunie există în cea mai echilibrată minte. Ea este un soi de înțelepciune întoarsă cu spatele. Important e să nu se extindă si să nu degenereze.

„Nebunia este războiul dintre două armate cu acelasi comandant. Geniul este cel care negociază pacea...”; „Nu purta războaiele mintii cu cei care fac risipă de vorbe...”; „Nu ne dovedim niciodată inteligenta detestând-o pe-a altora”; „Genialitatea nu poate fi protejată decât de ghilimele”; „Gândurile mele, circumferinta unui trunchi de copac despletindu-si seva într-o coroană de vise...”

Ionut Caragea a reusit să se lepede de tot balastul cuvintelor care nu exprimă nimic, pentru a ajunge la mult râvnita esență! Căci esență de spirit sunt aforismele sale, picături de clestar din izvorul fermecat al gândirii. Sunt neasemuitele si atât de rarele perle care se găseșc în trupul molatec al stridiilor. Si cine le găsește le pune în lumină. Ele strălucesc precum stelele pe frontispiciul celest. Si fiecare își poate căuta si găsi o stea în care să se regăsească si să se simtă stăpân pe sine. Iată ce spune autorul despre Lumină si întunerice: „Întunericul nu este decât un paradis cu luminile stinse în care oamenii-si strigă pe nedrept izgonirea”; „Umbra este un câine cu limba tăiată”; „Dacă Soarele mi-ar dezlega umbra de picioare probabil că as rătăci printre stele...”; „Apa de ploaie se rupe la nasterea Curcubeului”; „Ah, dacă iluminatii ne-ar face noptile albe!”; „Cum putem trăi în oglinda luminilor stinse?”

Sistemul de gândire al acestui original autor este atât de imprezvizibil, atât de inedit, de proaspăt si de uimitor încât te coplesește la simpla citire. Apoi te adâncește-n meditatie si-n contemplarea adevărurilor vietii la care, poate te-ai gândit dar nu le-ai formulat niciodată, iar acum le regăsești spuse de buzele altcuiva.

Iată meditatiile lui despre moarte: „Moartea nu cersese niciodată”; „Moartea este un câine care adulmecă oase”; „Moartea, traficant de nisip în spatiul îngust al clepsidrei”; „Numai prin moarte suntem completi, chiar dacă viata ne mistuie încetul cu-ncetul”; „Gratioasă, moartea se plimbă ca o lebădă neagră”; „Moartea este singurul geni în mânăuirea timpului bumerang”; „Moartea îmi imită dragostea cu un frison, pleoapele îmi imită viata cu o clipire”; „Ce îi lipsește mortii mai mult decât să fie mamă?”; „Moartea este un miriapod celest ce se plimbă pe capetele noastre plecate”; „Numai mergând către moarte omul rămâne fidel nasterii sale...”

Transfigurarea prin cuvântul scris, rostit, mimat sau doar intens gândit, dă consistentă personalității umane. Centrul universului, se stie, este Omul. Ca să fii moralist, trebuie să ai, însă, capacitate de antropolog, apoi de psiholog, de naturalist, de ecologist, de sociolog si de fin analist. Omul e un teritoriu foarte vast de cunoastere. E un fel de terra incognita pe care o străbati pas cu pas, fără să bănuie câte hrube, câte hârtoape pot să te pândescă si câte surprize neplăcute, te asteaptă la orice colt. E o adâncire în natura umană, o explorare neîncetată a fiecărei celule. Si munca de cercetare nu se sfârșeste niciodată pentru că îți dai seama la un moment dat că, desi ai stat alături de cineva o viață întreagă, poti avea surprize. Despre om si umanitate, Ionut Caragea are următoarele gânduri:

„Omul a îmblânzit aproape toate animalele dar a devenit prada propriului animal”; „Omul este un fluture rămas în coconul viselor nesfârșite, un înger care se naste captiv ca o lumină pe coridorul Umbrelor”.

Si, în sfârșit, despre terenul pe care se miscă cel mai lejer, Poezia, Ionut Caragea are următoarele descoperiri: „Poezia este sculptura. Zace într-un munte de cuvinte”; „Poezia este pictura. O lacrimă într-o mare de culori”; „Poezia este muzica. O notă pe registrul inimii”; „Poezia este dragostea. Odată ce iubesti... vei iubi pentru totdeauna”; „Eu, poezul cuvântului, creez poezia”; „Viata se ceartă în versuri cu moartea”; „O bijuterie de poezie contine cel puțin o perlă născută dintr-un fir de nimic. O imitatie, oricât de bună ar fi, nu are nici gustul sărat al căutării si nici strălucirea după care te scufunzi în propria suferintă”; „Multi vorbesc din suflet dar niciunul nu dă suflet vorbeii asa cum o face un poet”; „Autobiografie: sunt un Genghis Khan modern cu alura unui poet”; „Existam doar în poemele cioplite de un orb pe o lespede de hârtie”; „Prin poet Dumnezeu reinventează lumea” s.a.

Sunt atâtea înțelesuri în meditatiile aforistice ale lui Ionut Caragea că nu-ti ajung clipele ca să le deslusesti!

Cu toate că se declară copilul născut pe Google, Cartea reprezintă pentru Ionut Caragea suportul cel mai solid, reazemul care i-a sprijinit tâmpla, umărul, mâna si inima, asa cum mărturiseste: „Cartea este pilda vietii noastre care ne aduce mereu aminte că la început a fost cuvântul. Dintre toate minunile lumii cartea ne va face cu adevărat fericiti...”; iar despre Poet spune: „Poetul tot poet rămâne. Si chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte sau exilat departe pe o insulă pustie, poetul tot poet rămâne, cu inima lui uriată, cât o patrie, bătând în pieptul unui copil”, ceea ce mi se pare foarte adevărat.

Citindu-l cu atentie, îmi regăsesc propriile gânduri si propriile imagini pe care nu am avut ocazia să le materializez în cuvinte. Să fie Poetul un vizionar, un cititor de gânduri, un om care străvede prin semenul său, cum îi palpită inima atunci când se-ntâlneste cu Poezia? De o savoare aparte sunt paradoxurile poetice si revelatiile, care sunt scurte blitz-uri cu caracter axiomatic. „Nu este o problemă să înfrângi ego-ul ci unde îi îngropi cadavrul”; „Suntem prea buni si avem prea mult de oferit pentru a ne gândi la un univers limitat”; „Unii mai degrabă învârt universul pe degete decât să împartă infinitul cu un om”; „Curtea de justitie este singurul loc în care se sfidează legile universului...”; „Logica este arta prin care ne dovedim încăpătânarea în fata miracolelor”; „Libertatea totală este cancerul oricărei societăți”; „Ura este pasiunea celor în criză de timp”; „Pământul este mostenirea tuturor clipelor de tăcere...”; „Filosofia este un os după care aleargă toti câinii istoriei”; „Câteodată preschimb apa în vin dar mă îmbăt cu apă chioară...”; „Dragostea se reciclează, sufletul se vinde, păcatele se cumpără...”

Despre categoriile filozofice: timp, efemer, nemurire, vârstă, eternitate, Ionut Caragea spune: „Cu cât sunt mai multi oameni pe Pământ cu atât timpul se consumă mai repede...”; „Bătrâneta este marea artă a existentei născută în urma războiului cu timpul”; „Viitorul este religia celor curiosi”; „Timpul este marele maestru al deghizării...”; „Amintirile sunt epave pe fundul mărilor interioare”; „Tăcerea este un ritual de împerechere cu eternitatea”; „Dreptul la nemurire începe cu prima durere”.

Trupul si sufletul – două categorii inseparabile, sunt si ele subiect de meditatie pentru poet, dar si de definire si deslusire a sensului acestora, atât pentru sine, în primul rând, cât si pentru ceilalti: „Cine își va mai aduce aminte de ultima suflare? Doar sufletul... ca pe un etern adio”; „Dragostea este cordonul ombilical dintre ființă si suflet. Când dragoste nu e... nimic nu e”; „Sufletul este chipul nevăzut al lui Dumnezeu”; „Sufletul se oglindește în fântâna propriilor noastre lacrimi”; „Când ti se taie respiratia, dă-i si celui de lângă tine

o portie de suflet" s.a. Singurătatea, viața, visul, alte trei categorii care sunt în atenția poetului Ionuț Caragea. „Când te pierzi în pustiu singurătății, unica scăpare este să te regăsești pe tine însuți”; „Viața-i un plâns cu suhțituri”; „Viața este o mirare între două ascunderi”; „Viața este un sevrăj între două doze de moarte”; „Dorm într-o livadă și sunt pământul visându-se iarbă, iarba visându-se floare, floarea visându-se măr”; „Până și pentru călătoria din vise ai nevoie de ghid...”.

Seleția de față se înscrie între meditația filosofică, analiza psihologică și înțelepciunea morală la care se adaugă un anumit grad de tensiune emoțională și o expresivitate proprie.

Contactul permanent cu pământul, natura, dar și cu oamenii, ne oferă prilejuri de reflecție asupra problemelor fundamentale care au frământat din totdeauna mintea umană: nașterea, viața, moartea, libertatea, adevărul etc.

Urmărindu-și meandrele de gând până la un eventual luminis ființial, autorul străbate tinuturi virgine în care intră cu sufletul smerit și în vârful picioarelor, să nu stărnească duhurile potrivnice. Și totuși, câtă armonie în sunetele clavierului, pe care, degete nevăzute, alunecă hieratic! Aceste șoapte de spus tainic, la urechea celui aflat alături! Stări de spirit traduse în formule lapidare, cu accente umaniste și cu o anumită neofilie – deschidere către tot ce e nou, chiar dacă se dovedesc lucruri efemere, căci și din lucrurile efemere se pot naște cele veșnice.

Unitatea omului ca entitate în sine, nu poate fi sfărâmată, însă trebuie pusă în relație cu un oarecare asociacionism, căci toate lucrurile și ființele sunt legate între ele prin similitudini. Undele gândirii se pot întinde pe teritorii extrem de vaste și nebănuite, acolo unde ființa, luată în mod singular, nu poate ajunge. Pe aceste unde ale închipuirii, pluteste ori zboară-n vulturi, inspirația poetilor, a creatorilor de orice fel și chiar a savanților, pe temeuri exacte.

Anecdotică suferinței nu se putea să nu-l atragă pe poetul Ionuț Caragea. Indiferent de starea lui trecută, prezentă sau viitoare, om fiind, el nu este scutit de anumite manifestări ale suferinței. Însăși depărtarea de casă poate isca motive de tristete și de dureroasă melancolie.

Colocviile lui Ionuț Caragea cu propriul înger ori cu propria conștiință sunt, de fapt, solilocvii. Sunt disputele și împăcările cu sine, rodul meditațiilor, contemplațiilor în propria oglindă sufletească. Sunt dioptriile lui prin care vede realitatea, așa cum e și nu așa cum ar trebui să fie. Iar diferența dintre ceea ce se află și ceea ce ar trebui să fie în loc, este coplesitoare, plină de miez, tulburătoare, fascinantă, frustă, genuină, tainică. Sunt stalactitele și stalagmitele formate timp de câteva zeci de ani, pe care cititorii – speologi le află cu mici tipete de încântare ori amuțiti de bucuria neașteptată a descoperirii. Uneori cu reveria pe care ti-o procură visul, speranța, iubirea, dorul, nemărginirea. Surprins de aceste comori nestemate, ei se adâncesc în căutarea filonului de aur sau a bulgărului de diamant ascuns între roci milenare. Și în susurul de izvor infiltrat care-și face loc cu aceeași asiduitate în meandrele străvezii cu nuanțe spectrale, ai putea ghici undele de regret, picăturile de lacrimi căzând pe inimile infertile care, în felul acesta, rodesc cel mai frumos fruct: Iubirea!

Preocupările introspective, dublate de o privire reflexivă asupra împrejurului se constituie într-un fericit mijloc de cunoaștere, aproape inițiativă a rosturilor omului pe pământ și dincolo de realitatea pământeană, dincolo de prag, de unde începe adevărata viață.

N.N.

cartea a apărut la editura Fides / 2010.

Cezarina Adamescu 5/27/2010

Contact:

[Home](#) / [Articles](#) | [Despre noi](#) / [Contacte](#) | [Romanian Business](#) | [Evenimente](#) | [Publicitate](#) | [Informatii Utile](#) |

created by Iulia Stoian